

บทความจากวิทยานิพนธ์เพื่อการเผยแพร่

ชื่อเรื่อง

(ภาษาไทย) การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนและนิสัยรักการอ่าน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์
ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

(ภาษาอังกฤษ) A COMPARISON OF READING AND WRITING COMPETENCE AND
READING HABIT OF PRATHOMSUKSA I STUDENTS LEARNING
WITH CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTERS AND
TEACHER MANUALS

ชื่อผู้วิจัย (ภาษาไทย)

จินตนา วงศ์อำไพ

ชื่อผู้วิจัย (ภาษาอังกฤษ)

JINTANA VONGAMPAI

ABSTRACT

The research aimed to compare the reading and writing competence and reading habit of Prathomsuksa I students learning with Concentrated Language Encounters and Teacher Manuals. The sample group consisted of 58 Prathomsuksa I students of Thairatwittaya II School during the first semester of 2006 academic year. They were divided into two experimental groups. The first group was taught by Concentrated Language Encounters. The second group was taught by Teacher Manuals. The tools were teaching plans related to Concentrated Language Encounters, teaching plans in relation to Teacher Manuals, reading competence tests, writing competence tests, questionnaires on reading habit. The experiment took 25 hours by using Pretest-Posttest Control Group Design. The data were analyzed By using ANCOA and reading competence and reading habit before the experiment as a variable.

The findings revealed that :

1. The reading competence of basic words after the experiment of Prathomsuksa I students learning with Concentrated Language Encounters was higher than the students learning with Teacher Manuals at a significant level of .05.

2. The writing competence of basic words after the experiment of Prathomsuksa I students learning with Concentrated Language Encounters was not higher than the students learning with Teacher Manuals.

3. The reading habit after the experiment of Prathomsuksa I students learning with Concentrated Language Encounters was higher than the students learning with Teacher Manuals at a significant level of .05.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐาน และนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 29 คน จับฉลากกลุ่มแรกเป็นกลุ่มการทดลองที่จัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และกลุ่มหลังเป็นกลุ่มการทดลองที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน แบบสอบถามวัดนิสัยรักการอ่าน ใช้เวลาในการทดลอง 25 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลองแผนแบบ Pretest-Posttest control group design วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปร (ANCOVA) โดยใช้ความสามารถในการอ่านก่อนการทดลองและนิสัยรักการอ่านก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2. ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่สูงกว่า กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

3. นิสัยรักการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงมีพระราชดำรัส เรื่องปัญหาการใช้คำไทยในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 มีใจความว่า "เราโชคดีที่มีภาษาเป็นของตนเองแต่โบราณกาลจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียงคือให้ออกเสียงให้ชัดเจนถูกต้อง อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ความหมายว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยคนับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาอย่างหนึ่ง คือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานี้ก็ไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้" (กรมวิชาการ, 2540 : 95)

ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้พัฒนาให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาที่เป็นแกนกลางภาษาไทยเป็นหนึ่งใน 8 สาระการเรียนรู้และยังกำหนดมาตรฐานสาระการอ่านไว้ในมาตรฐานที่ 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ประกอบกับครุภาษาไทยจะต้องสอนให้รู้จักอักษรที่ถูกต้อง อ่านให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้น (กรมวิชาการ, 2546 : 74)

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้สาระการเรียนรู้อื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติในปีการศึกษา 2546 อ้างว่า ที่ผ่านมามีผลการประเมินวิชาภาษาไทยผลการประเมินคุณภาพภายนอกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) มีผลการประเมินด้านคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับดีที่มีค่าเฉลี่ย 2.50 ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 มีสถานศึกษาที่มีผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ดีเพียงจำนวน 50 โรงเรียนในจำนวน 129 โรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 38.76 สำหรับมาตรฐานที่ 6 ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 มีค่าเฉลี่ย 2.50 คิดเป็นร้อยละ 37.21 จากข้อมูลดังกล่าวยังมีโรงเรียนอีกจำนวนมากที่ต้องปรับปรุงยกระดับมาตรฐานให้สูงขึ้น (สมศ.) และในปีการศึกษา 2546 ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 มีผลสัมฤทธิ์ต่ำคือผลการจัดสอบวัดคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2546 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60.12 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 43.36 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.53 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 36.50 จะพบว่า นักเรียนยิ่งเรียนสูงขึ้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยิ่งต่ำลง ทั้งนี้อาจมีสาเหตุจากพื้นฐาน การอ่านเขียนวิชาภาษาไทยไม่ดี เมื่อพบกับตำราหรือข้อความที่ยากขึ้น

ทำให้ผลการเรียนยิ่งต่ำลงประกอบกับในด้านการเรียนการสอน ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน วิธีสอนไม่น่าสนใจ ไม่ช่วยผู้ให้เด็กเกิดความคิด ไม่สามารถอ่านเขียนได้ กระบวนการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับหลักการทางภาษาศาสตร์ นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ การสอนทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่สัมพันธ์กัน ทำให้ขาดความรู้ ความเข้าใจ เขียนไม่ถูกต้องตามหลักภาษา การสะกดคำ ขาดความสามารถในการอ่าน เนื่องจากทักษะการอ่าน การเขียนเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กันโดยตรง (บันลือ พลฤกษ์วัน. 2535 : 1) ดังนั้น การอ่านการเขียนของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความจำเป็นจะต้องแก้ไขวิธีสอนอย่างเร่งด่วน ถ้าปล่อยทิ้งไว้จะทำให้คนไทยอ่านเขียนผิดจะทำให้ภาษาไทยวิบัติจะมีผลทำให้เสียหายแก่ ประเทศชาติ

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้รับการพัฒนาจากผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านและครูผู้สอนภาษา ได้แก่ ไบรอันเกรย์ ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ และเนียร์ดอร์ ในประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา แคนาดา ประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับประเทศไทย เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2546 : 93) ได้ร่วมกับ ริชาร์ด วอร์คเกอร์ เบนดัล บาร์เล็ดได้ทำการทดลองวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย พบว่านักเรียนสื่อสารได้ดีทั้งพูดและเขียน สนใจการเรียนรู้ รักการอ่านและเขียน พัฒนาความคิดรวบยอดจากการอ่านได้เร็ว

จากผลการประเมินภายนอกของสมศ. ที่ระบุว่า มีโรงเรียนเพียงร้อยละ 38.76 ที่มีคุณภาพระดับดี อีกทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนเมื่อเรียนสูงขึ้นแต่กลับมีค่าต่ำลงและข้อมูลจากงานวิจัยพบว่า วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีผู้ทดลองใช้ทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยทำให้นักเรียนมีความสามารถทั้งการอ่าน เขียน ฟัง พูด ได้ดียิ่งขึ้นดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเปรียบเทียบกับจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูเพื่อเป็นแนวทางนำไปสู่การพัฒนาการอ่าน เขียนและนิสัรการอ่านภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบนิสัรการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีการดำเนินการวิจัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนคำพื้นฐาน และแบบสอบถามนิสัยรักการอ่าน ใช้เวลาในการทดลอง 25 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลองแผนแบบ Pretest posttest control group design วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมและตัวแปร (ANCOVA) ซึ่งใช้คะแนนความสามารถในการอ่านก่อนการทดลอง และนิสัยรักการอ่านก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
2. ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
3. นิสัยรักการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจาก

1.1 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้เรียนรู้จากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย ซึ่งสอดคล้องกับหลักทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติที่เป็นการสอนสิ่งที่มีความหมายแก่นักเรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งเริ่มจากการใช้ความหมายโดยรวมที่จะสื่อสารทั้งหมด ภาษาเขียน ทำความเข้าใจความหมายก่อนเข้าใจระบบเสียงที่ใช้แทน

ความหมายรวม ทั้งระบบตัวอักษรที่เป็นสื่อสัญลักษณ์แทนเสียงหรือความหมายจะช่วยให้การรับรู้ และเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น

1.2 การใช้ภาษาระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษาได้ต้องฝึกทดลองใช้ได้ทดลองใช้ภาษาเพื่อความหมาย ด้วยตนเองทำให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ

1.3 นักเรียนได้เรียนรู้ไปตามลำดับขั้นตอนของวิธีการสอน ทีละขั้นไม่ข้ามขั้นตอน และเรียนรู้ทุกขั้นตอน จึงช่วยให้นักเรียนมีผลการอ่านที่สูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู และแบ่งวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึงเป็นกิจกรรมที่ครูได้วางแผนไว้ก่อนอย่างเหมาะสม จึงทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นในการทำงาน ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับ การพัฒนาภาษา โดยใช้ประสบการณ์ตรงในการสื่อสารด้วยกระบวนการทางความคิดของตนเอง จากการพัฒนาความหมายโดยตรงของบริบทไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาอัน ได้แก่ หน่วยเสียง หน่วยคำ หน่วยไวยากรณ์ และระบบตัวสะกดตัวอื่น ๆ โดยใช้สื่อการสอนและการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นตามชนิดและความหลากหลายในการสื่อความหมายของเนื้อความหรืออรรถลักษณะในบริบทต่าง ๆ ผู้เรียนจะได้รูปแบบการเรียบเรียงและวิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมโดยสามารถพัฒนาความคิดรวบยอดจากสื่อต่าง ๆ เป็นความคิดของตนเองถ่ายทอดเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและสื่อความหมายที่ให้ไว้

การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และการปฏิบัติงานอย่างอิสระควบคู่กับการแนะนำช่วยเหลือของครู โดยครูช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยปฏิสัมพันธ์ทั้งวาจาและไม่ใช้วาจาร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับครู ผู้เรียนกับผู้เรียน เกิดความสนุกสนาน ได้ใช้ความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีผลในการอ่านคำพื้นฐานสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับ สุธีพร ปาละดี (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกครั้งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 30 คน โรงเรียนสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ ผลการทดลองคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สุภาพร อินทร์หอม (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่านความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ไม่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจาก

2.1 การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ที่มีลักษณะคล้ายกันคือการแจกดูสะกดคำ โดยการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ ให้คุ้นเคยกับคำนั้น ๆ สามารถนำคำนั้น ไปใช้ประโยชน์ได้ ฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง แล้วจึงฝึกเขียนสะกดคำ และฝึกสะกดคำให้มีทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน (อมรรัตน์ กงสมบูรณ์. 2536 : 16) การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธี สอดคล้องกับความสนใจ และความสามารถของผู้เรียน กล่าวคือ คำพื้นฐานต่าง ๆ นั้นเป็นคำที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นคำที่มีความหมายต่อผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีความคงทนในการเรียนรู้

2.2 การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ทั้ง 2 วิธีผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับครู ได้ฝึกการสะกดคำ การสร้างคำใหม่โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญควบคู่กับการบรรยายของครู ซึ่งเริ่มจากการสนทนาซักถาม การบรรยาย การทนายปัญหา การแบ่งกลุ่ม การทำงานกลุ่ม คิดหาข้อสรุปร่วมกัน นำเสนอผลงานโดยมีการประเมินผลงานร่วมกัน ประกอบกับการฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม

2.3 ในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูยึดหลักการพัฒนาการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 120) ในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ว่า พัฒนาการในการเขียนเชื่อมโยงกับองค์ประกอบต่าง ๆ 4 ด้าน คือ ด้านกายภาพ ด้านสัญลักษณ์ ด้านความหมายของภาษา และด้านสังคม กล่าวคือ ด้านกายภาพ หมายถึงการที่เด็กเป็นตัวแทนบทเรียนบนหน้ากระดาษ คือการที่ผู้เรียนได้สวมหน้ากากตัวอักษร สระและนำมาผสมกัน ทำให้สร้างความคุ้นเคยกับตัวอักษร การจัดวรรคตอน การผสมตัวอักษร และการใช้ตัวอักษร ด้านสัญลักษณ์ หมายถึง การที่เด็กใช้สัญลักษณ์ของภาษาในการเขียน โดยเฉพาะเรื่องการพัฒนาความคิดที่ว่า การเขียนเป็นตัวแทนของเสียงมากกว่าความหมายของภาษา รวมทั้งการใช้ตัวสะกด และการแบ่งวรรคตอน ด้านความหมายของภาษา หมายถึง การที่เด็กเข้าใจและสร้างความหมายจากบทเรียนด้านการเขียน

จากเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

3. คะแนนนិษักรักการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ทำไปตามขั้นตอนเป็นลำดับตั้งแต่ขั้นที่ 1 จนถึงขั้นที่ 5 ครบ ทุกขั้นตอน เริ่มจากขั้นที่ 1 อ่านเชิงเล่าให้ผู้เรียนฟัง เป็นการนำคำพื้นฐานที่ใช้ใน

ชีวิตประจำวัน มาผูกเป็นเรื่องบ้านแม่ไก่ ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้เรียนคุ้นเคยเพราะทุกบ้านในชุมชนของผู้เรียนจะเลี้ยงไก่ทั้งไก่บ้านและไก่ชนทำให้ผู้เรียนชอบและตั้งใจฟัง ชั้นที่ 2 ผู้เรียนเล่าเรื่องย้อนกลับ เมื่อผู้เรียนได้ฟังเรื่องเล่าก็อยากเล่าตามธรรมชาติและสนุกกับการตอบคำถาม การเล่นบทบาทสมมติ เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับครู ชั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน ผู้เรียนช่วยกันบอกเรื่องให้ครูเขียนทำให้ผู้เรียนเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพราะได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้ฝึกอ่านพร้อมกัน อ่านเป็นกลุ่มโต้ตอบกัน เมื่อมาโรงเรียนผู้เรียนก็จะให้ความสนใจและอ่านคำที่แผนภูมิที่ครูคิดไว้ที่ฝาผนัง ชั้นที่ 4 ผู้เรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ ผู้เรียนมีความตั้งใจและรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเพราะได้ทำ กิจกรรม มีการวางแผนการทำงานและแก้ปัญหาร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เอื้อเฟื้อต่อกัน สร้างผลงานด้วยความสนใจ ตั้งใจและภาคภูมิใจ สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน ชั้นที่ 5 ฝึกทักษะทางภาษา ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาจากคำที่คุ้นเคยเพราะในกิจกรรมจะนำคำจากหนังสือเล่มใหญ่มาฝึกทักษะทางภาษาทั้งแบบเดี่ยวและกลุ่ม ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทุกขั้นตอน ผู้เรียนได้ยิ้ม หัวเราะทุกกิจกรรม จึงสรุปได้ว่าผู้เรียนสนุก สุขกับการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2546 : 86) กล่าวว่า ผู้เรียนมีโอกาสได้คุ้นเคยกับกระบวนการอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการเรียนรู้ของมนุษย์ ส่งผลให้เกิดนิสัยรักการอ่านได้ทำการทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาได้ทำการทดลองเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยและความสนใจในการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1.1 ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ตรงตามรูปแบบที่กำหนดผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีคะแนนเฉลี่ยในการเขียนไม่แตกต่างกับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู จึงควรนำการจัดการเรียนรู้ทั้งสองแบบไปสอนด้านการเขียนคำพื้นฐาน

1.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูไปร่วมใช้ในการพิจารณากำหนดนโยบายและวางแผนงานวิชาการ เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการอ่าน การเขียน และนิสัยรักการอ่าน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโดยการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น เจตคติต่อการอ่าน ความคงทนต่อการเรียนรู้

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบ Story line การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *เรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ : กระทรวงฯ.

กองทัพ เคลือบพินชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สุธีพร ปาคะดี. (2531). *การศึกษา เปรียบเทียบ ความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

เสาวลักษณ์ รัตนวิษซ์. (2546). *วารสารสารานุกรมศึกษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึกหัด*. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

Goleman, Daniel. (1998). **Working with Emotional Intelligence**. 4 th ed. Bantam Books.

Marston, E.W. (1982, November). "A Study of Variables Related to Voluntary Reading Habits of English Graders," **Dissertation Abstracts**. 43 : 1486 - A.

Walker, R.F. (1983). **The English Used by Entering Children at Trager Park School**. Canberra : Australian Curriculum Development Centre Occasional Paper.